

γένια και μαλλιά, που έμοιαζε τώρα με τ'ύ; 'Αγίους που ζωγοάριζε, ήταν σχεδόν ευτυχισμένος. Μιά μέρα έπεσε πάλι άρρωστος. Ήταν ή δεύτερη βαρεία άρρώστεια τής ζωής του, όμοια με την πρώτη. Θα τή γλύτωνε και τώρα, που ήτον έβδομηγυτήρης, όπως και τότε που ήταν είκοσιπέντε χρονών;.. Πολύ δύσκολο!.. Γρήγορα έφθασε πάλι στο χέλος του τάφου κ' είδε το Χάρο με τ'άμια του. 'Αλλά συγχρόως είδε πάλι και τ'ό Θεό: "Ένα Θεό ωραιότερο, φωτεινότερο, γλυκύερο κ' από κείνον που είχε ιδή στην πρώτη του άρρώστεια. Περίεργο να μ'ην ήνε καθόλου θιμισμένος, που τόν ξεχναύσε, που δέν τόν πιστευε τόσον καιρό!.. Μετανοιωμένος, συντριμμένος, έπεσε σιά ψυχικά του γόνατα και προσευχήθηκε θερμότερα παρά ποτέ:

« - Συχώρεσέ με, Θε μου! ήμουν τρελλός!.. 'Υπάρχεις, σέ βλέπω, σέ πιστεύω!.. Συχώρεσέ με και μ'ην άγίσσης νά πεθάνω! Χάρισέ μου ακόμα λίγη ζωή, νά τήν άφιερώσω στη λατρεία σου και στη μετάνοιά μου!»

Αυτή ήταν άληθινά ή τελευταία προσευχή του Γιακουμάκη. 'Η φιλοσοφία του έπήρε βόλτα ξανά, όχι όμως κ' ή άρρώστεια του. Τήν άλλη μέρα άρχισε ή άγωνία του θανάτου. Κι' ώς τ'ό βράδυ ήταν πεθαμένος.

'Ισως ό Θεός έκρινε πώς ή μετάνοιά του εκείνη ήταν άρκετή γιά τή σωτηρία τής ψυχής του. «Και τόν πήρε κοντά του, χωρίς νά τού χαρίση ακόμα «λίγη ζωή», που μπορούσε νάχη γιά τήν πίστι του τόσους κινδύνους. 'Έτσι ή «τελευταίες προσευχές» του Γιακουμάκη στάθηκαν τρεϊς. 'Αλλά τόσες, στοχάζομαι, είνε ή τελευταίες προσευχές των περισσοτέρων ανθρώπων. 'Η πρώτη, στην όρμη τής νεότητος, όταν εύκολα πιστεύει κανείς πώς είνε Θεός τού έιυτου του και δέν χρειάζεται άλλον. 'Η δεύτερη, στην άδυναμία, στην αποθάρρυνσι, στην άπελπισία, στην τρώο των έρχομένων γηριτειών, όταν εύκολότερο' ακόμα πιστεύει κανείς πώς δέν υπάρχει Θεός νά τόν άκούη. Κ' ή τρίτη, ή κατατελευταία, όταν ό θάνατος κόβη αυτή τή ζωή με τή: άμφιβολία, τή: πλάνεσση μετριοφύς τής, κι' ανοίγει τή χριστόφορα τή: άλλη, τή: μίονιας, ό του τ'ό Μυστήριον ξεδιαλύνεται..

'Αθήναι, Σεπτέμβριος 1917.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Ε' έναν..... δραματικό

'Από πλευρική βλεψη νεκρός στην κάμαρά του
σ'α χέρια ακόμη νά βασιλεύει σφιχτά τ'α δογματά του.

ΧΡ. ΕΣΠ.

'Από τον έωαρχειακόν ύψων

'Αφ'έκει μετά τ'ό ήμύριον τον ό πρώτος
δμος τής Κοιτίτης Μπαυδοζώστα και κα-
τέλεσαν εις τ'ό ξεοδοχεϊον ό «Πλιος».

Δόν Ζουάν